

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 102.

Femte Session.

67de Møde.

Mandagen den 13de Februar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): De Grunde,

hvorpaa Minoriteten har støttet denne sin Paastand, ere, at de efter den nu gjældende Lovgivning brugelige Skudsmaal ere upaalidelige og lidet agtede, da Huusbonden, naar Lyendet forlader hans Tjeneste, ofte ikke nænner at skrive Noget i Skudsmaalsbogen om det, og desuden frygter for de Ubehageligheder, som senere kunne opstaae for ham, naar han skriver, hvad der virkelig er Tilfældet, hvorfor man i Almindelighed paa andre Steder maa søge Oplysninger om Lyendet. Det er dernæst ogsaa bemærket, at saaledes som Lovgivningen nu bestaaer, vil der ofte kunne indføres i Skudsmaalsbøgerne Bemærkninger om letfindige, ikke strengt taget forbryderiske, Handlinger, som Lyendet har begaaet, og som kunne medføre, at det ikke er istand til senere at kunne erholde nogen god Tjeneste, og derved blive ledet ind paa Lastens Bane, uden at det dog fra først af har havt nogen virkelig Tendents til slette Handlinger. Det er dernæst bemærket, at i en Erklæring, som Justitsministeren i sin Tid havde fundet Anledning til at indhente fra Criminal- og Politieretten, har en stor Deel af Rettens Medlemmer — jeg troer endogsaad den største Deel — anført, at de maatte ansee det tilraadeligt, at det aldeles ikke blev indført Noget i Skudsmaalsbogen om Lyendets Forhold i dets Tjeneste. Disse Bemærkninger med Hensyn til den ældre Lovgivning har Minoriteten af Udvalget ogsaa meent maatte gjælde om Udkastet, idet Huusbonden, uagtet der vel ikke paahvilede ham nogen Forpligtelse til at

meddele Lyendet Skudsmaal i Skudsmaalsbogen, dog var berettiget dertil, og, da denne Berettigelse var forbunden med Bevissbyrden, formeente man, at denne Bestemmelse vilde medføre de samme Ulemper, som de ældre Lovbestemmelser, at Huusbonden i Almindelighed ikke vilde skrive Noget i Skudsmaalsbogen, og at, naar der ikke var skrevet Noget, vilde det blive betragtet som et slet Skudsmaal. Minoriteten meente derfor, at det var bedre, at Huusbonden aldeles ikke var berettiget til at skrive Noget i Skudsmaalsbogen, og at, dersom en anden Huusbond vilde have at vide, hvorledes Lyendet havde været i sin tidligere Tjeneste, vilde han kunne faae Underretning derom ved løse Attester, som man maatte antage, at ethvert Lyende var berettiget til at affordre Huusbonden om sin Tjeneste. Majoriteten har derimod i det Væsentlige støttet sig til Udkastet, men har dog troet, at det gode Lyende saa godt som altid vilde søge at erhverve sig et godt Skudsmaal, og at det kunde være en Spore for det, naar det vidste, at Huusbonden var berettiget; om han end ikke var forpligtet, til at give det Skudsmaal. Man har i det Hele, med Hensyn til Mindretallets Forslag, antaget, at Frygten for at faae et slet Skudsmaal og Dusket om at faae et godt maatte have en saa stor Indflydelse paa Lyendets Forhold, at man ikke burde bortkaste den Støtte, som deri ligger for Vedligeholdelsen af et godt Forhold, især efterat det hele Forhold imellem Huusbond og Lyende efter Lovudkastet er blevet saameget løsere. Dette har man troet at burde støtte sig til som en Hovedgrund til at holde paa Udkastets Bestemmelse, idet man kun med Hensyn til det Beviss, som Huusbonden skulde være pligtig at føre for sin Paategning, har troet, at det